

Unge og ældre kom tættere på hinanden

– fem korte om konfirmander, der skrev breve til det lokale plejehjem

Af Anita Obeling Kring, kirke- og kulturmedarbejder i Solrød Sogn

Lene Tvilling er sognepræst i Rosenvængets Sogn på Østerbro. Hun brugte forårets nedlukning på at bringe sognets unge og ældre tættere sammen. Hendes konfirmander skrev breve til beboere på det lokale plejehjem. Lene Tvilling har ca. 100 konfirmander hvert år fra forskellige skoler og på forskellige klassetrin.

Hvad fik dig til at give dine konfirmander en brevskrivningsopgave?

Lene: Det var en kombination af, at konfirmanderne begyndte at efterlyse opgaver og inspiration fra sognets korleder. Vores korleder, hendes datter og et par andre unge piger lavede gækebrevne til beboerne på plejehjemmet, og jeg syntes, det var en rigtig god ide, så den besluttede jeg mig for at gribe.

Hvordan greb du det an?

Lene: Jeg kontaktede først plejehjemmet for at høre, om de var med på ideen. Det var de heldigvis, og de foreslog, at de kunne læse et par breve op hver dag til eftermiddagskaffen på afdelingerne.

Så gav jeg konfirmanderne opgaven: De skulle skrive et håndskrevet brev om at være ung og om at være alene under nedlukningen. I forvejen skrev jeg med konfirmanderne på sms og mail, så det var ligetil at sende dem en opgave. Alle brevene blev afleveret i kirken, så jeg kunne læse dem igennem og sikre mig, at der ikke stod noget upassende. Det var heldigvis kun meget få breve, der blev sorteret fra.

»I det hele taget var konfirmanderne gode til at reflektere over situationen.

De udviste omsorg over for plejehjemmets beboere og fik tænkt over, hvad det vil sige at være gammel og over ensomhed.«

Hvordan gik konfirmanderne til opgaven?

Lene: De var faktisk meget engagerede. Især nogle af pigerne fik skrevet nogle meget lange breve, men også drengene havde fine overvejelser.

I det hele taget var konfirmanderne gode til at reflektere over situationen. De udviste omsorg over for plejehjemmets beboere og fik tænkt over, hvad det vil sige at være gammel og over ensomhed.

Konfirmanderne ville også gerne høre, om der var reaktioner fra plejehjemmet på deres breve. Det betød noget for dem, at personalet indimellem ringede eller skrev til mig og fortalte om reaktioner på brevene.

Hvad tager du med videre nu, og når verden bliver mere »normal« igen?

Lene: Da jeg læste brevene igennem, lærte jeg mine konfirmander bedre at kende. Det var en hyggelig og meningsfuld opgave.

Samtidig viste reaktionerne, at brevene »smeltede« nogle af de fordomme, konfirmander og ældre kan have overfor hinanden. De gamle hørte om de unges bekymringer og mærkede deres omsorg, mens de unge fik tænkt over, hvordan det er at være gammel.

Nu overvejer jeg at få konfirmanderne til at skrive julekort enten til plejehjemmet eller til deres bedsteforældre.

Det giver noget at skrive et brev i hånden. Der var tænkt mange tanker, og konfirmanderne satte ord på dem. Og så ved mange unge ikke, hvordan man skriver et brev, hvad man skriver på konvolutten eller hvor frimærket skal sidde!

Har opgaven fået dig til at tænke over dit arbejde på en anden måde?

Lene: Ikke nødvendigvis på en anden måde, men at arbejde med to dele af menigheden, som ikke normalt kender hinanden, var meningsfuldt. Mange unge ved ikke noget om gamle, og de gamle har ikke nødvendigvis meget kontakt med unge, selvom de før corona kom til gudstjenester sammen.